

Tana French

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Ο Τόπος των Πιστών

Αν αγοράσετε
μόνο ένα θρίλερ φέτος,
τότε διαλέξτε αυτό
το βιβλίο.

Evening Herald

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Πρόλογος

Στο διάβα της ζωής σου, λίγες είναι οι καθοριστικές στιγμές. Τις περισσότερες φορές δεν αντιλαμβάνεσαι τη σημασία τους παρά μόνο εκ των υστέρων, όταν πια έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που σε προσπέρασαν βιαστικά: η στιγμή που προσπαθούσες ν' αποφασίσεις αν έπρεπε επιτέλους να μιλήσεις σ' εκείνο το κορίτσι, να κόψεις ταχύτητα σ' εκείνη την επικίνδυνη στροφή, να βρεις εκείνο το προφυλακτικό. Θα μπορούσες να πεις πως εγώ στάθηκα τυχερός. Κατάφερα να έρθω αντιμέτωπος με μια τέτοια προσωπική στιγμή και να καταλάβω ότι ήταν όντως σημαντική. Ένωσα έναν ούριο άνεμο να παρσέρνει τη ζωή μου και να τη στροβιλίζει μια νύχτα του χειμώνα, ενώ καθόμουν και περίμενα στο τέρμα του Τόπου των Πιστών.

Ήμουν δεκαεννιά χρονών, αρκετά μεγάλος για να κατακτήσω τον κόσμο, αλλά και αρκετά μικρός ώστε να κουβαλάω πολλά κιλά βλακείας πάνω μου, κι εκείνη τη νύχτα, με το που τ' αδέρφια μου το 'ριξαν στο ροχαλητό, εγώ γλίστρησα έξω από το υπνοδωμάτιό μας με το σακίδιο στον ώμο και τα μποτάκια Docs να κρέμονται απ' το χέρι μου. Μια σανίδα στο πάτωμα έτριξε και στο δωμάτιο των κοριτσιών κάποια απ' τις αδερφές μου μουρμούρισε κάτι μες στον ύπνο της, όμως εγώ αυτή τη νύχτα ήμουν μαγεμένος, με είχε παρασύρει εκείνο το ορμητικό ρεύμα κι ήμουν ασυγκράτητος: οι γονείς μου ούτε που άλλαξαν πλευρό πάνω στο πτυσσόμενο κρεβάτι όπου πλάγιαζαν τη στιγμή που εγώ διέσχιζα το καθιστικό τόσο ξυστά από δίπλα τους, που θα μπορούσαν να μ' αγγίξουν. Η φωτιά

κόντευε να σβήσει, το μόνο που απέμενε ήταν η κοκκινωπή λάμψη των κάρβουνων που τσιτσίριζαν. Μέσα στο σακίδιό μου βρισκόταν όλη μου η περιουσία: τζιν παντελόνια, μπλουζάκια, ένα μεταχειρισμένο ραδιοφωνάκι, εκατό στερλίνες και το πιστοποιητικό γέννησής μου. Αυτά αρκούσαν τότε για να πας στην Αγγλία. Η Ρόζι είχε τα εισιτήρια του φέρι μποτ.

Στάθηκα στην άκρη του δρόμου και την περίμενα να έρθει, κρυμμένος στο σκοτάδι, έξω απ' την περίμετρο του θαμπού κιτρινωπού φωτός που σκόρπιζε ο φανοστάτης στον δρόμο. Ο παγωμένος αέρας περόνιαζε σαν γυαλί, κουβαλώντας την αιφάδα του λυκίσκου απ' το αποστακτήριο της Guinness. Φορώντας τρία ζευγάρια κάλτσες μέσα στα Docs, έχωσα τα χέρια μου βαθιά μέσα στις τσέπες του στρατιωτικού τζάκετ μου κι αφουγκράστηκα για τελευταία φορά τον δρόμο μου, που έσφυζε από ζωή μέσα στη ροή της νυχτιάς. Μια γυναίκα γελούσε, «Έλα τώρα, ποιος το είπε ότι μπορείς», ενώ κάποιο παράθυρο έκλεισε με θόρυβο. Το χαρχάλεμα του αρουραίου στον τοίχο, το στρίγκλισμα του ποδηλάτου που έστριψε, το βήξιμο ενός άντρα. Το σιγανό, θυμωμένο μουρμουρητό του Τρελού Τζόνι Μαλόουν, στο υπόγειο του σπιτιού στον Αριθμό 14, που μιλούσε στον εαυτό του για να κοιμηθεί. Κάπου ένα ζευγάρι έσμιγε ερωτικά, πνιχτά βογκητά, ο ρυθμικός ήχος των ωθήσεων, κι εγώ σκέφτηκα τη μυρωδιά του λαιμού της Ρόζι, σήκωσα το κεφάλι μου προς τον ουρανό και χαμογέλασα πλατιά. Άκουσα τις καμπάνες της πόλης να σημαίνουν μεσάνυχτα, από τον Καθεδρικό της Εκκλησίας του Χριστού, τον Άγιο Πατρίκιο και τον Άγιο Μιχάν, βροντερές ολοστρόγγυλες νότες που έπεφταν γιορταστικά από τον ουρανό λες και χαιρέτιζαν τη δική μας μυστική Πρωτοχρονιά.

Όταν σήμαναν μία, φοβήθηκα. Ακούστηκε ένα αμυδρό θρόισμα κι υπόκωφοι γδούποι από τις αυλές στο πίσω μέρος των σπιτιών, κι εγώ τινάχτηκα αμέσως, όμως δεν ήταν εκείνη που

φάνηκε σκαρφαλώνοντας στον τοίχο· ίσως κάποιος γύριζε στο σπίτι του κρυφά, αργοπορημένος κι ένοχος, τρυπώνοντας από κάποιο παράθυρο. Στον Αριθμό 7 το μικρότερο απ' τα παιδιά της Σάλι Χερν έκλαιγε, ένα τσιριχτό κλάμα γεμάτο παράπονο, ώσπου εκείνη αναγκάστηκε να σηκωθεί από το κρεβάτι της και να πάει να το νανουρίσει. Ξέρω πού πηγαίνω... Στα ζωγραφισμένα δωμάτια τι όμορφα που νιώθω...

Όταν οι καμπάνες σήμαναν δύο, η σύγχυση με χτύπησε σαν κλοτσιά. Με εκσφενδόνισε κατευθείαν πάνω από τον τοίχο μέσα στην αυλή του Αριθμού 16, μέρος κακόφημο πριν ακόμη γεννηθώ, κατειλημμένο από εμάς τα παιδιά, που αφηφούσαμε τις δυσοίωνες προειδοποιήσεις. Διάσπαρτα παντού κουτάκια μπίρας, αποτσιγάρα και χαμένες παρθενιές. Ανέβηκα πηδώντας τέσσερα τέσσερα τα σαπισμένα σκαλοπάτια, δίχως να με νοιάζει αν θα μ' άκουγε κανείς. Ήμουν τόσο βέβαιος, που ήταν λες και την έβλεπα ήδη μπροστά μου, με τις ατίθασες χάλκινες μπούκλες της και τα χέρια στη μέση: «Πού στο καλό είσαι τόση ώρα, μου λες;».

Ξηλωμένα σανίδια στο πάτωμα, στον σοβά χτυπήματα από μπουνιές, χώματα, σκοτάδι, κρύο κι ούτε ψυχή. Στο καθιστικό του πάνω ορόφου βρήκα το σημείωμα, μια σελίδα σκισμένη από κάποιο σχολικό τετράδιο. Ήταν αφημένο πάνω στο γυμνό πάτωμα, ανεμίζοντας ελαφρά στο χλωμό φως που έμπαινε απ' το σπασμένο παράθυρο, κι έμοιαζε λες και βρισκόταν εκεί έναν αιώνα. Τότε ακριβώς ήταν που ένιωσα εκείνο τον ούριο άνεμο ν' αλλάζει, να βουτά και να γίνεται θανάσιμος, πολύ δυνατός για να ταβάλω μαζί του, και να μην είναι πια με το μέρος μου.

Το σημείωμα δεν το πήρα μαζί μου. Όταν έφυγα από τον Αριθμό 16 είχα ήδη αποστηθείσει όσα έγραφε κι είχα στη διάθεσή μου όλη την υπόλοιπη ζωή μου για να προσπαθήσω να τα πιστέψω. Το άφησα εκεί που το βρήκα κι επέστρεψα στην άκρη του δρόμου. Περίμενα εκεί, στο σκοτάδι, κοιτάζοντας τις το-

λύπες που έστελνε ο αγνός απ' την ανάσα μου στο φως του φανοστάτη, ενώ οι καμπάνες σήμαναν αργά και πένθιμα την ώρα στις τρεις, στις τέσσερις, στις πέντε... Η νύχτα ξεθώριασε σ' ένα μελαγχολικό γκριζο χρώμα, από μια γωνιά ξεπρόβαλε το καροτσάκι ενός γαλατά που κροτάλιζε με θόρυβο πάνω στο λιθόστρωτο με κατεύθυνση το γαλατάδικο κι εγώ εκεί, να εξοκολουθώ να περιμένω τη Ρόζι Ντέιλι να φανεί, στο τέρμα του Τόπου των Πιστών.

Το πιο σημαντικό πράγμα που θα έπρεπε να ξέρει κάθε άντρας είναι για τι θ' άξιζε να δώσει και τη ζωή του, μου είπε κάποτε ο πατέρας μου. «Αν δεν το ξέρεις αυτό» είχε πει «τι είσαι; Τίποτα. Δεν λογαριάζεσαι για άντρας, πάει και τέλειωσε». Εγώ τότε ήμουν δεκατριών κι εκείνος είχε πιει τουλάχιστον τα τρία τέταρτα από ένα μπουκάλι ουίσκι Jameson, αλλά, εδώ που τα λέμε, μια χαρά τα έλεγε. Απ' όσο μπορώ να θυμηθώ, εκείνος ήταν πρόθυμος να δώσει και τη ζωή του: πρώτον, για την Ιρλανδία, δεύτερον, για τη μάνα του, που είχε πεθάνει εδώ και δέκα χρόνια, και, τρίτον, για να καθάριζε εκείνη τη σκύλα, τη Μάγκι Θάτσερ.

Έτσι, σε κάθε στιγμή της ζωής μου από εκείνη τη μέρα και μετά, θα μπορούσα κι εγώ να πω κατευθείαν τι ακριβώς ήταν αυτό για το οποίο θα έδινα ακόμα και τη ζωή μου. Στην αρχή ήταν εύκολο: για την οικογένειά μου, για το κορίτσι μου, για το σπιτικό μου. Αργότερα, για κάποιο διάστημα, τα πράγματα έγιναν λίγο πιο περίπλοκα. Αυτό τον καιρό επικρατεί μια σταθερότητα που μ' αρέσει· δίνει την αίσθηση ότι είναι κάτι για το οποίο μπορείς να περηφανεύεσαι. Θα έδινα τη ζωή μου για την πόλη μου, τη δουλειά μου και το παιδί μου, όχι απαραίτητα μ' αυτή τη σειρά.

Το παιδί μου μέχρι τώρα είναι μια χαρά παιδί, με καλούς τρόπους· η πόλη μου είναι το Δουβλίνο και εργάζομαι στη Μυστική Αστυνομία, οπότε ίσως είναι προφανές για ποιο απ' τα τρία θα καταλήξω να πεθάνω πιθανότατα, αλλά, απ' την άλλη, εδώ και αρκετό καιρό το πιο τρομακτικό πράγμα με το

οποίο ασχολούμαι στην υπηρεσία μου είναι βουνά ολόκληρα γραφικής δουλειάς. Το μέγεθος αυτής της χώρας δεν επιτρέπει σ' έναν πράκτορα να είναι στην πρώτη γραμμή για πολύ καιρό: μια, δυο, κι ύστερα ο κίνδυνος ν' αποκαλυφθεί γίνεται πολύ μεγάλος. Εγώ προκαλούσα εδώ και πολύ καιρό την τύχη μου. Τώρα, για την ώρα, μένω στο παρασκήνιο και αναλαμβάνω υποθέσεις μόνος μου.

Αυτός είναι ο πραγματικός κίνδυνος που διατρέχεις ως Μυστικός, είτε είσαι στην ενεργό υπηρεσία είτε όχι: δημιουργείς πλάνες για τόσο πολύ καιρό, που στο τέλος αρχίζεις να πιστεύεις ότι εσύ έχεις τον έλεγχο. Είναι εύκολο να ολισθήσεις πιστεύοντας ότι εσύ κινείς τα νήματα, εσύ κάνεις κουμάντο, εσύ είσαι ο εξυπνάκιας που ξέρει τι είναι αληθινό και πώς στήνονται οι παγίδες. Η αλήθεια είναι ότι κι εσύ δεν είσαι παρά ένας ακόμα άναυδος θεατής. Όσο καλός κι αν είσαι, ο κόσμος πάντα θα αποδεικνύεται καλύτερος σε τούτο το παιχνίδι. Είναι πολύ πιο πανούργος κι επιδέξιος από σένα, πιο γρήγορος και απείρως πιο ανελήτοξ. Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να προσπαθείς να συμβαδίζεις, να ξέρεις τα αδύνατα σημεία σου και ποτέ να μην πάψεις να περιμένεις την κατραπακιά.

Τη δεύτερη φορά στη ζωή μου που δέχτηκα την κατραπακιά ήταν μια Παρασκευή απόγευμα στις αρχές Δεκέμβρη. Είχα περάσει τη μέρα μου τελειοποιώντας ένα από τα κόλπα με τα οποία ασχολούμουν εκείνο τον καιρό: ένα από τα αγόρια μου, που ο θείος Φρανκ –εγώ είμ' αυτός– τσαντίστηκε μαζί του και δεν επρόκειτο να του βάλει καραμέλες μέσα στη χριστουγεννιάτικη κάλτσα, είχε μπλέξει σε μια ιστορία στην οποία, για πολλούς και διάφορους λόγους –όλοι τους δυσνόητοι– είχε ανάγκη από μία γριά την οποία θα μπορούσε να συστήσει σε κάποια βαποράκια ως γιαγιά του. Μετά πήρα τον δρόμο προς το σπίτι της πρώην γυναίκας μου για να πάρω το παιδί μου

για το Σαββατοκύριακο. Η Ολίβια κι η Χόλι μένουν σε μια εκπληκτική καλαίσθητη ημιαυτόνομη κατοικία, σε μια περιποιημένη τυφλή πάροδο στο Ντάλκι. Ο πατέρας της Ολίβια μας είχε δώσει αυτό το σπίτι ως γαμήλιο δώρο. Όταν μετακομίσαμε εκεί, το σπίτι αντί για αριθμό είχε όνομα. Αυτό το ξεφρωτώθηκα και γρήγορα, ωστόσο θα έπρεπε να το είχα ήδη μυριστεί από εκείνη τη στιγμή ότι αυτός ο γάμος δεν υπήρχε περίπτωση να πάει καλά. Αν οι γονείς μου ήξεραν ότι θα παντρευόμουν, η μαμά μου θα είχε χρεωθεί ως τον λαιμό, θα μας είχε αγοράσει ένα σαλόνι με χαριτωμένους, λουλουδάτους καναπέδες και πολυθρόνες για το καθιστικό και θα είχε εξαγριωθεί αν αφαιρούσαμε το πλαστικό περιτύλιγμα από τα μαξιλαράκια.

Η Ολίβια είχε σταθεί ακριβώς στη μέση της ανοιχτής πόρτας, μην τυχόν και μου έμπαιναν ιδέες να περάσω μέσα. «Η Χόλι είναι σχεδόν έτοιμη» είπε.

Η Ολίβια, κι αυτό το λέω με το χέρι στην καρδιά και με χαρά ανάμεικτη με λύπη, είναι κουκλάρα, απ' αυτές που τις βλέπεις και πέφτεις ξερός: ψηλή, με ένα μακρύ, λεπτό πρόσωπο, πλούσια και απαλά ανοιχτόξανθα μαλλιά και μ' εκείνου του είδους τις διακριτικές καμπύλες που δεν τις παρατηρείς με την πρώτη, αλλά μετά δεν μπορείς να πάρεις τα μάτια σου από πάνω τους. Εκείνο το απόγευμα φορούσε ένα ακριβό μαύρο φόρεμα που της πήγαινε αφάνταστα, λεπτό καλσόν και το διαμαντένιο περιδέραιο της γιαγιάς της, αυτό που εμφανίζεται μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις, κι ακόμα και ο ίδιος ο πάπας θα είχε βγάλει τον σκούφο του για να σκουπίσει τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Εγώ, που δεν έχω τόσο αβρούς τρόπους όσο ο πάπας, σφύριξα με θαυμασμό.

«Σημαντικό το ραντεβού;»

«Θα πάμε για φαγητό».

«Αυτό το “πάμε” περιλαμβάνει πάλι κι αυτό τον Ντέρμο;»

Η Ολίβια παραείναι έξυπνη για να μου επιτρέψει να τη

νευριάσω τόσο εύκολα. «Το όνομά του είναι Ντέρμοτ και ναι, τον περιλαμβάνει».

Παράστησα τον εντυπωσιασμένο. «Τέσσερις βδομάδες νταλαβερίζεστε, καλά δεν λέω; Για πες, απόψε είναι η μεγάλη νύχτα;»

Η Ολίβια στράφηκε προς τη σκάλα κι άρχισε να φωνάζει: «Χόλι! Ήρθε ο πατέρας σου!» Έτσι όπως μου είχε γυρισμένη την πλάτη, την προσπέρασα και μπήκα στο χολ. Φορούσε Σανέλ Νούμερο 5, το ίδιο άρωμα που φορούσε πάντα από τότε που πρωτογνωριστήκαμε.

Από το πάνω πάτωμα ακούστηκε: «Μπαμπά! Έρχομαι! Έρχομαι! Έρχομαι, απλώς πρέπει να...» κι ύστερα ακολούθησε ένα ατελείωτο κατεβατό ακατάσχετης φλυαρίας, καθώς η Χόλι εξηγούσε όλα αυτά τα μπουρδουκλωμένα πράγματα που είχε κατά νου, αδιαφορώντας για το αν μπορούσε να την ακούσει κανείς. «Με την ησυχία σου, καρδούλα μου!» φώναξα, περπατώντας προς την κουζίνα.

Η Ολίβια με ακολούθησε. «Ο Ντέρμοτ θα έρθει από στιγμή σε στιγμή» μου είπε. Δεν ήμουν απόλυτα σίγουρος αν αυτό ήταν απειλή ή ικεσία για να φύγω.

Άνοιξα την πόρτα του ψυγείου κι έριξα μια ματιά μέσα. «Δεν μ' αρέσει η κοφιιά αυτού του τύπου. Δεν έχει πιγούνι. Δεν έχω καμία εμπιστοσύνη σ' έναν άντρα που δεν έχει πιγούνι».

«Καλά, ευτυχώς το γούστο σου στους άντρες δεν παίζει κανένα ρόλο».

«Κι όμως, παίζει, αν το πάτε σοβαρά κι αυτός ο τύπος θα περνάει χρόνο κοντά στη Χόλι. Πώς είπαμε ότι είναι το επίθετό του;»

Κάποτε, τότε που οδεύαμε προς τον χωρισμό, η Ολίβια μου είχε κοπανήσει την πόρτα του ψυγείου στο κεφάλι. Θα μπορούσα να πω ότι και τώρα της πέρασε απ' το μυαλό να το ξανακάνει. Συνέχισα να είμαι σκυμμένος μέσα στο ψυγείο, για

να της δώσω την ευκαιρία, ωστόσο εκείνη διατήρησε την ψυχραιμία της. «Γιατί θέλεις να μάθεις;»

«Θα χρειαστεί να φάξω για δαύτον στον υπολογιστή». Έβγαλα ένα χάρτινο κουτί με χυμό πορτοκάλι και το κούνησα. «Τι είν' αυτή η αηδία; Από πότε σταμάτησες να παίρνεις πράγματα της προκοπής;»

Τα χείλη της Ολίβια –πολύ διακριτικά βαμμένα– είχαν αρχίσει να σφίγγονται. «Δεν θα ψάξεις για τον Ντέρμοτ σε κανέναν υπολογιστή, Φρανκ».

«Δεν το συζητώ αυτό» της είπα εύθυμα. «Πρέπει να βεβαιωθεί ότι δεν είναι κάνας διεστραμμένος παιδόφιλος, έτσι δεν είναι;»

«Μα για όνομα του Θεού, Φρανκ! Ο άνθρωπος δεν...»

«Μπορεί όχι» παραδέχτηκα. «Πιθανόν όχι. Όμως πώς μπορείς να είσαι σίγουρη, Λιβ; Δεν είναι καλύτερο να έχεις το κεφάλι σου ήσυχο παρά να το χτυπάς μετά;» Έβγαλα το καπάκι από το κουτί με το χυμό και κατέβασα μια μεγάλη γουλιά.

«Χόλι!» φώναξε η Ολίβια, πιο δυνατά τώρα. «Τέλειωνε!»

«Δεν βρίσκω το αλογάκι μου!» Θόρυβοι πανικού ακούστηκαν πάνω απ' τα κεφάλια μας.

Είπα στην Ολίβια: «Βάζουν στο μάτι χωρισμένες μαμάδες με όμορφα μικρά παιδάκια. Κι είναι πραγματικά απίστευτο το πόσοι απ' αυτούς δεν έχουν πιγούνια. Μα δεν το παρατήρησες ποτέ αυτό;»

«Όχι, Φρανκ, δεν το παρατήρησα. Και δεν πρόκειται να σ' αφήσω να χρησιμοποιείς τη δουλειά σου ως πρόσχημα για να τρομοκρατήσεις...»

«Για πρόσεξε την επόμενη φορά που θα δεις έναν παιδόφιλο στην τηλεόραση. Άσπρο φορτηγάκι και πρόσωπο χωρίς πιγούνι, σ' το υπογράψω. Τι αυτοκίνητο οδηγεί αυτός ο Ντέρμο;»

«Χόλι!»

Ήπια μια ακόμα μεγάλη γουλιά χυμό, σκούπισα το στόμιο

με το μανίκι μου κι έβαλα το κουτί πίσω στο ψυγείο. «Αυτό το πράγμα έχει μια γεύση που θυμίζει κάτουρα γάτας. Αν αυξήσω τη διατροφή του παιδιού, θα αγοράζεις κάναν χυμό της προκοπής;»

«Αν την τριπλασιάσεις» είπε η Ολίβια, όλο γλύκα αλλά με ψυχρότητα, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στο ρολόι της. «Όχι ότι θα μπορούσες δηλαδή, πάντως ίσως να έφτανε για ένα κουτί χυμό τη βδομάδα». Η γατούλα βγάζει νύχια, αν επιμένεις να της τραβάς την ουρά για πολλή ώρα.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Χόλι μάς έσωσε και τους δυο από τους εαυτούς μας, βγαίνοντας απ' το δωμάτιό της σαν βολίδα και φωνάζοντας «Μπαμπαμπαμπαμπά!» με όλη της τη δύναμη. Έφτασα στο κεφαλόσκαλο την κατάλληλη στιγμή ώστε να μπορέσει να δώσει έναν πήδο και να βρεθεί στην αγκαλιά μου σαν ένα μικρό, τοσοδά πυροτέχνημα, με τον χρυσό ιστό των μαλλιών της και τα ροζ πραγματάκια που στραφτάλιζαν· τύλιξε τα πόδια γύρω από τη μέση μου και κοπάνησε πάνω στην πλάτη μου τη σχολική της τσάντα κι ένα χνουδωτό αλογάκι που το έλεγαν Κλάρα κι είχε σχεδόν φάει τα ψωμιά του. «Γεια σου, αραχνομαϊμουδίτσα» είπα, φιλώντας την κορυφή του κεφαλιού της. Ήταν ελαφριά σαν νεράιδα. «Πώς ήταν η βδομάδα σου;»

«Πολύ κουραστική και δεν είμαι αραχνομαϊμουδίτσα» μου είπε με σοβαρότητα, μύτη με μύτη. «Τι είναι η αραχνομαϊμουδίτσα;»

Η Χόλι είναι εννιά χρονών κι έχει πάρει απ' την οικογένεια της μάνας της, που είναι λεπτεπίλεπτοι κι έχουν δέρμα ντελικάτο που μελανιάζει εύκολα – ενώ εμείς οι Μακέι είμαστε στιβαροί και ρωμαλέοι, έχουμε αδρό δέρμα και πυκνά μαλλιά, αρκετά σκληροτράχηλοι για τον καιρό του Δουβλίνου. Σε όλα τούς μοιάζει η μικρή, εκτός από τα μάτια. Την πρώτη φορά που την είδα, σήκωσε το βλέμμα της και με κοίταξε κι αντί-

κρυσά τα δικά μου μάτια, μεγάλα, αμυγδαλωτά ανοιχτά γαλάζια μάτια, κι ένιωσα σαν να με είχε χτυπήσει ηλεκτρική εκκένωση, κι ακόμη κάνουν την καρδιά μου να φτερουγίζει κάθε φορά που τα κοιτάζω. Η Ολίβια μπορεί να βγάλει το επίθετό μου από κουδούνια και χαρτιά, μπορεί να γεμίσει το φυγείο με χυμό που σιχαίνομαι, μπορεί να προσκαλέσει τον Ντέρμο τον Παιδόφιλο να καταλάβει τη θέση μου στο κρεβάτι της, αλλά δεν μπορεί να κάνει απολύτως τίποτα γι' αυτά τα μάτια.

Απάντησα στη Χόλι: «Είναι μια νεράιδα μαϊμουδίτσα που ζει σ' ένα μαγεμένο δάσος». Μου έριξε ένα βλέμμα που ισοροπούσε τέλεια ανάμεσα στο «Ουάου!» και στο «Ναι, καλά!». «Τι έκανες και κουράστηκες;» ρώτησα.

Γλίστρησε από την αγκαλιά μου και προσγειώθηκε στο πάτωμα με έναν υπόκωφο γδούπο. «Η Κλόε, η Σάρα κι εγώ θα φτιάξουμε μια ορχήστρα. Έκανα και μια ζωγραφιά για σένα στο σχολείο, γιατί κάναμε έναν χορό εκεί πέρα... Και μπορείτε να μου πάρετε άσπρες μπότες; Κι η Σάρα έγραψε ένα τραγούδι και...» Για μια στιγμή να σου η Ολίβια κι εγώ σχεδόν να χαμογελάμε ο ένας στον άλλο, πάνω απ' το κεφάλι της κόρης μας, αλλά αμέσως μετά εκείνη μαγκώθηκε και κοίταξε ξανά το ρολόι της.

Έξω στην πάροδο οι δρόμοι μας διασταυρώθηκαν με τον φίλο μου τον Ντέρμο, ο οποίος –κι αυτό που θα πω το ξέρω θετικά, γιατί πήρα τον αριθμό της πινακίδας του αυτοκινήτου του ήδη από την πρώτη φορά που βγήκαν έξω για φαγητό με την Ολίβια– είναι ένας τύπος που τηρεί όλους τους νόμους με θρησκευτική ευλάβεια κι ούτε καν έχει παρκάρει ποτέ το Audi του σε σημείο που να μην επιτρέπεται· άσε δε που μοιάζει μονίμως έτοιμος να ρευτεί. «'Σπέρα» είπε, κεραυνοβολώντας με μ' ένα θανατηφόρο νεύμα. «Χόλι».

«Πώς τον φωνάζεις;» ρώτησα τη Χόλι καθώς την έδενα στο

κάθισμά της, ενώ η Ολίβια, υπέροχη σαν την Γκρέις Κέλι, έδινε ένα φιλί στο μάγουλο του Ντέρμο στο κατώφλι της πόρτας.

Η Χόλι έστρωσε τη χαίτη της Κλάρα κι ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους. «Η μαμά λέει να τον φωνάζω θείο Ντέρμοτ».

«Κι εσύ τον φωνάζεις έτσι;»

«Όχι. Μπροστά στον κόσμο δεν τον φωνάζω τίποτα. Μέσα μου τον φωνάζω Καλαμαρομούρη». Κοίταξε στον καθρέφτη για να δει μήπως είχα αντίρρηση. Ήταν ήδη έτοιμη να πεισμώσει.

Εγώ άρχισα να γελάω. «Υπέροχο» της είπα. «Τι κορίτσι έχω εγώ!» και τράβηξα απότομα το χειρόφρενο, μόνο και μόνο για να κάνω την Ολίβια και τον Καλαμαρομούρη ν' αναπηδήσουν ξαφνιασμένοι.

Από τότε που η Ολίβια ήρθε στα σύγκαλά της και μ' έδιωξε με τις κλοτσιές, μένω στην προκυμαία, σε μια τεράστια πολυκατοικία που λες και χτίστηκε τη δεκαετία του '90 από, καταπώς φαίνεται, τον Ντέιβιντ Λιντς. Το πέλος των χαλιών είναι τόσο παχύ, που δεν έχω ακούσει ήχο από βήματα ούτε μία φορά, αλλά ακόμα και στις τέσσερις το πρωί μπορείς να αισθανθείς το συγκεχυμένο βουητό από πεντακόσια μυαλά να βουίζουν όλα μαζί παντού γύρω σου: άνθρωποι που ονειρεύονται, ελπίζουν, ανησυχούν, κάνουν σχέδια, σκέφτονται. Εγώ μεγάλωσα σε μια εργατική πολυκατοικία, οπότε θα πίστευε κανείς ότι θα ήμουν εξοικειωμένος μ' έναν τέτοιο τρόπο ζωής που θυμίζει ορνιθοτροφείο, όμως αυτό εδώ είναι αλλιώςτικο. Δεν τους ξέρω αυτούς τους ανθρώπους· δεν τους έχω δει ποτέ αυτούς τους ανθρώπους. Δεν έχω ιδέα για το πώς ή πότε μπαίνουν και βγαίνουν απ' την πολυκατοικία. Απ' όσο φαντάζομαι, δεν φεύγουν ποτέ, το μόνο που κάνουν είναι να μένουν ταμπουρωμένοι μέσα στα διαμερίσματά τους και να σκέφτονται. Ακόμα κι όταν κοιμάμαι, έχω το ένα μου αυτί συντονισμένο σ'

αυτό το συγκεχυμένο βουητό, έτοιμος να πεταχτώ απ' το κρεβάτι μου και να υπερασπιστώ τον χώρο μου αν χρειαστεί.

Ο διάκοσμος στην προσωπική μου γωνιά στο Τουίν Πικς είναι ο τυπικός του διαζευγμένου, εννοώ ότι μοιάζει λες και δεν έχει έρθει ακόμη το φορτηγό της μεταφορικής. Εξαίρεση αποτελεί το δωμάτιο της Χόλι, το οποίο είναι κατάφορτο με όλα τα χνουδωτά αντικείμενα σε παστέλ αποχρώσεις που μπορεί να φανταστεί άνθρωπος. Τη μέρα που πήγαμε μαζί να φάξουμε για έπιπλα, όπου μετά από μεγάλο αγώνα κατάφερα τελικά την Ολίβια να μου δίνει την κόρη μου ένα Σαββατοκύριακο τον μήνα, ήθελα ν' αγοράσω στη Χόλι ό,τι υπήρχε και δεν υπήρχε στους τρεις ορόφους του εμπορικού κέντρου. Κάπου μέσα μου φοβόμουν ότι δεν θα την ξαναέβλεπα ποτέ.

«Τι θα κάνουμε αύριο;» θέλησε να μάθει η μικρή, καθώς προχωρούσαμε στον στρωμένο διάδρομο. Έσερνε την Κλάρα απ' το ένα πόδι πάνω στο χαλί. Όσο την ήξερα, η Χόλι ήταν ικανή να ξεσπάσει σε ουρλιαχτά λες κι είχε γίνει φόνος και μόνο στη σκέψη ότι το αλογάκι της θ' ακουμπούσε στο πάτωμα. Όσπου ν' ανοιγοκλείσεις τα μάτια σου, κάτι θ' αλλάξει χωρίς να το πάρεις είδηση.

«Θυμάσαι εκείνο τον χαρταετό που σου πήρα; Τέλειωσε όλα τα μαθήματά σου απόψε κι αν δεν βρέχει θα σε πάω στο πάρκο Φίνιξ για να σου μάθω πώς να τον πετάξεις».

«Μπορεί να έρθει κι η Σάρα;»

«Θα τηλεφωνήσουμε στη μαμά της μετά το βραδινό». Οι γονείς των φιλενάδων της Χόλι με λατρεύουν. Τίποτα δεν φαντάζει τόσο αξιόπιστο όσο το να πηγαίνει το παιδί σου στο πάρκο μ' έναν αστυνομικό.

«Βραδινό! Γίνεται να πάρουμε πίτσα;»

«Βέβαια» απάντησα. Η Ολίβια ζει μια ζωή όπου λείπουν τα συντηρητικά και βασιλεύουν τα βιολογικά προϊόντα κι οι πολλές φυτικές ίνες αν δεν το εξισορροπήσω λιγάκι όλο αυτό,

η μικρή θα μεγαλώσει με τρόπο δυο φορές πιο υγιεινό απ' όσο όλες οι φίλες της μαζί και θα νιώσει περιθωριακή. «Γιατί όχι;» Ξεκλείδωσα την πόρτα κι αμέσως είδα το πρώτο σημάδι ότι η Χόλι κι εγώ δεν επρόκειτο να φάμε πίτσα απόψε.

Το λαμπάκι του τηλεφωνητή αναβόσβηνε σαν τρελό. Πέντε αναπάντητες. Η δουλειά μου με καλεί στο κινητό μου, οι πράκτορες κι οι πληροφοριοδότες με καλούν στο άλλο μου κινητό, τα παλικάρια ξέρουν ότι θα με δουν στην παμπ όταν και όποτε, η δε Ολίβια μου στέλνει γραπτά μηνύματα όταν χρειάζεται να το κάνει. Άρα έμενε η οικογένεια, δηλαδή η μικρή μου αδερφή, η Τζάκι, δεδομένου ότι ήταν η μόνη στην οποία μιλούσα εδώ και κάτι δεκαετίες. Πέντε κλήσεις πιθανόν να σήμαιναν πως ένας από τους γονείς μας ήταν ετοιμοθάνατος.

Είπα στη Χόλι «Πάρε» και της πρότεινα το λάπτοπ μου. «Πήγαινε το στο δωμάτιό σου και πείραξε λιγάκι τις φίλες σου στο chat. Θα είμαι κοντά σου σε λίγα λεπτά».

Η Χόλι, η οποία γνωρίζει καλά ότι δεν της επιτρέπεται να ανταλλάσσει μηνύματα στο διαδίκτυο ώσπου να γίνει είκοσι ενός ετών, μου έριξε ένα βλέμμα γεμάτο δυσπιστία. «Αν θέλεις να καπνίσεις ένα τσιγαράκι, μπαμπά» μου είπε, εξαιρετικά σοβαρή «μπορείς απλά να βγεις στο μπαλκόνι. Το ξέρω ότι καπνίζεις».

Έβαλα το χέρι μου στην πλάτη της και την οδήγησα προς το δωμάτιό της. «Α ναι; Τι σε κάνει να το πιστεύεις αυτό;» Σε οποιαδήποτε άλλη στιγμή η περιέργειά μου θα είχε κεντριστεί πραγματικά. Ποτέ δεν έχω καπνίσει μπροστά στη Χόλι, η δε Ολίβια αποκλείεται να της το είχε πει. Οι δυο μας πλάθαμε τη σκέψη της· η υποψία ότι στο μυαλό της Χόλι υπήρχαν ιδέες που δεν τις είχαμε καλλιεργήσει εμείς εξακολούθει να με τρελαίνει.

«Απλά το ξέρω» απάντησε η Χόλι, ρίχνοντας όπως όπως την Κλάρα και την τσάντα της πάνω στο κρεβάτι με αγέρωχο

ύφος. Αυτό το παιδί θα γίνει αστυνομικός μια μέρα. «Και δεν θα έπρεπε να το κάνεις. Η Αδελφή Μητέρα Τερέζα λέει ότι το τσιγάρο σου μαυρίζει τα σωθικά».

«Η Αδελφή Μητέρα Τερέζα έχει απόλυτο δίκιο. Έξυπνη γυναίκα». Έθεσα το λάπτοπ σε λειτουργία και το σύνδεσα στο διαδίκτυο. «Έτοιμη είσαι. Πρέπει να κάνω ένα τηλεφώνημα. Μην πας κι αγοράσεις τίποτα διαμάντια στο e-bay».

Η Χόλι ρώτησε: «Θα τηλεφωνήσεις στο κορίτσι σου;»

Έδειχνε μικροσκοπική και πάρα πολύ σοφή, έτσι όπως στεκόταν εκεί φορώντας το άσπρο επενδυμένο παλτουδάκι της που έφτανε ως τα μισά των κοκαλιάρικων ποδιών της και με τα μάτια ορθάνοιχτα, πασχίζοντας να μη δείξει φοβισμένη. «Όχι» την καθησύχασα. «Όχι, καρδούλα μου. Δεν έχω κορίτσι».

«Στον λόγο σου;»

«Στον λόγο μου. Κι ούτε και σκοπεύω να βρω σύντομα κορίτσι. Σε λίγα χρόνια ίσως να διαλέξεις εσύ ένα για μένα. Πώς σου φαίνεται;»

«Εγώ θέλω η μαμά να είναι το κορίτσι σου».

«Ναι» είπα. «Το ξέρω». Έβαλα το χέρι μου πάνω στο κεφάλι της για μια στιγμή ένιωσα τα μαλλιά της σαν πέταλα λουλουδιών. Ύστερα έκλεισα πίσω μου την πόρτα του δωματίου της και ξαναπήγα στο καθιστικό για να μάθω ποιος είχε πεθάνει.

Η Τζάκι ήταν στον τηλεφωνητή, όπως το φανταζόμουν, και το στόμα της πήγαινε ροδάνι, σαν υπερταχεία. Κακό σημάδι: Η Τζάκι τραβάει φρένο όταν είναι να πει καλά νέα (Καλά, δεν μπορείς να φανταστείς τι έγινε. Άντε ντε, μάντεψε) και σα-νιδώνει το γκάζι όταν είναι να πει κακά. Και τώρα θύμιζε Φόρμουλα 1. «Ω Χριστέ μου, Φράνσις, μα πότε θα το σηκώσεις το ρημάδι το τηλέφωνο, πρέπει να σου μιλήσω, δεν σε παίρνω για πλάκα, κάνω ποτέ τέτοιο πράγμα; Λοιπόν, για να μην πάρεις τρομάρα, δεν πρόκειται για τη μαμά, Θεός φυλάξοι,

είναι μια χαρά, μονάχα λίγο ταραγμένη, αλλά, εδώ που τα λέμε, όλοι είμαστε, στην αρχή έπαθε ταχυκαρδία, αλλά μετά κάθισε κι η Κάρμελ τής έδωσε να πιει λίγο μπράντι και τώρα είναι μια χαρά, μια χαρά δεν είσαι, μαμά; Δόξα τω Θεώ που ήταν η Κάρμελ εκεί, έρχεται τις περισσότερες Παρασκευές μετά τα ψώνια της, αυτή τηλεφώνησε σ' εμένα και τον Κέβιν να κατέβουμε. Ο Σέι είπε να μη σε πάρουμε, ποιος ο λόγος, είπε, όμως εγώ του είπα να πά' να γαμηθεί, έτσι πάνε αυτά, οπότε λοιπόν, αν είσαι στο σπίτι σου, θα το σηκώσεις ποτέ αυτό το τηλέφωνο να μου μιλήσεις; Φράνσις! Ορκίζομαι στον Θεό...» Ο χώρος αποθήκευσης του μηνύματος εξαντλήθηκε κι ακούστηκε ένα «μπιπ».

Η Κάρμελ κι ο Κέβιν κι ο Σέι, ωχ... Προφανώς ολόκληρη η οικογένεια είχε μαζευτεί στο σπίτι των γονιών μου. Ο πατέρας μου· να δεις που έπαθε κάτι.

«Μπαμπά!» τσίριξε η Χόλι από το δωμάτιό της. «Πόσα τσιγάρα καπνίζεις κάθε μέρα;»

Η γυναικεία φωνή του τηλεφωνητή μου είπε να πατήσω κάποια πλήκτρα· ακολούθησα τις οδηγίες. «Ποιος είπε ότι καπνίζω;»

«Πρέπει να ξέρω! Είκοσι;»

Αρχίσαμε. «Μπορεί».

Να σου πάλι η Τζάκι: «Καταραμένα μηχανήματα, δεν είχα τελειώσει! Έλα εδώ πέρα, έπρεπε να το είχα πει αμέσως, ούτε για τον μπαμπά πρόκειται, κι αυτός τα ίδια είναι όπως τα ξέρεις, κανένας δεν πέθανε, ούτε τραυματίστηκε ούτε τίποτα, εν πάση περιπτώσει, όλοι μια χαρά είμαστε. Ο Κέβιν είναι λιγάκι αναστατωμένος, αλλά έχω την εντύπωση πως οφείλεται στο ότι ανησυχεί για το πώς θα το πάρεις, σ' αγαπάει πάρα πολύ, το ξέρεις, ποτέ δεν έπαψε. Λοιπόν, μπορεί να μην είναι τίποτα, Φράνσις, δεν θέλω να σε κυριεύσει πανικός, ναι, μπορεί να πρόκειται για φάρσα, κάποιος να κάνει πλάκα, αυτό σκε-

φτήκαμε στην αρχή, μολονότι πολύ μαλακία πλάκα αν με καλορωτάς, με συγχωρείς για τη γλώσσα μου...»

«Μπαμπά! Πόση γυμναστική κάνεις;»

Μα τι διάολο; «Είμαι χορευτής σε μπαλέτο και δεν το ξέρει κανείς».

«Όχιιιιι, σοβαρά μιλάω! Πόση κάνεις;»

«Όχι πολλή».

«...και οπωσδήποτε, κανέννας από μας δεν έχει την παραμικρή ιδέα τι να κάνουμε μ' αυτό το πράγμα τέλος πάντων, οπότε θα μου τηλεφωνήσεις επιτέλους με το που θα ακούσεις αυτό το μήνυμα; Σε παρακαλώ, Φράνσις. Λοιπόν, θα είμαι με το κινητό στο χέρι».

Το «κλικ» της γραμμής που έκλεισε, το «μπιπ», το μωρό του τηλεφωνητή που έδινε οδηγίες. Καθώς το ξανασκεφτόμουν, θα έπρεπε να είχα καταλάβει περί τίνος επρόκειτο απ' όσα άκουσα ή, τουλάχιστον, θα έπρεπε να είχα μια γενική ιδέα. «Μπαμπά; Πόσα φρούτα και λαχανικά τρως;»

«Τόνους ολόκληρους».

«Αποκλείεται!;»

«Αρκετά».

Τα επόμενα τρία μηνύματα ήταν παρόμοια, με διαφορά μισής ώρας το ένα απ' το άλλο. Ως το τελευταίο μήνυμα, η Τζάκι είχε φτάσει να μιλά με κάτι γρυλίσματα που μόνο κουταβάκια θα μπορούσαν να καταλάβουν.

«Μπαμπά;»

«Μια στιγμή, γλυκιά μου».

Πήρα το κινητό μου και βγήκα στο μπαλκόνι, πάνω από το σκοτεινό ποτάμι και τα βρόμικα πορτοκαλί φώτα και το αδιάκοπο μποτιλιάρισμα, και τηλεφώνησα στην Τζάκι. Εκείνη απάντησε στο πρώτο κιόλας χτύπημα. «Φράνσις; Ιησού Χριστέ κι Άγιο Πνεύμα, κόντεψα να τρελαθώ! Πού ήσουν;»

Είχε χαμηλώσει την ταχύτητά της περίπου στα εκατόν τριά-

ντα χιλιόμετρα την ώρα. «Είχα πάει να πάρω τη Χόλι. Τι σκατά έγινε, Τζάκι;»

Στο βάθος ακουγόταν βαβούρα. Ακόμα και μετά απ' όλο αυτό τον καιρό, αναγνώρισα αμέσως τη φωνή του Σέι, ζωνρή και κοφτή. Μια υποψία απ' τη φωνή της μαμάς μου που μου έκοψε την ανάσα.

«Ω Θεέ μου, Φράνσις... Λοιπόν, μπορείς να μου κάνεις τη χάρη να καθίσεις; Ή να βάλεις να πεις ένα ποτήρι μπράντι ή κάτι;»

«Τζάκι, αν δεν μου πεις τι τρέχει, σου ορκίζομαι ότι θα έρθω εκεί πέρα και θα σε πνίξω».

«Περίμενε μια στιγμή, μην ανάβεις...» Μια πόρτα έκλεισε. «Λοιπόν» είπε η Τζάκι, που βρέθηκε ξαφνικά μέσα σε ησυχία. «Το λοιπόν. Θυμάσαι που σου έλεγα πριν από λίγο καιρό ότι ένας τύπος θέλει ν' αγοράσει τα τρία σπίτια στο τέρμα του Τόπου των Πιστών; Για να τα κάνει διαμερίσματα;»

«Ναι».

«Ε, τελικά δεν θα τα κάνει διαμερίσματα, τώρα όλοι προβληματίζονται με τις τιμές των ακινήτων· θ' αφήσει τα σπίτια ως έχουν για λίγο και θα δει τι θα γίνει. Έτσι, έβαλε μέσα μάστορες να βγάλουν τα τζάκια και τα περιζώματα κι όλ' αυτά, για να τα πουλήσει —υπάρχει κόσμος που πληρώνει καλά λεφτά γι' αυτά τα πράγματα, το ήξερες αυτό; Τρελοί για δέσιμο— και ξεκίνησαν σήμερα, από το σπίτι που είναι στη γωνία. Το θυμάσαι, εκείνο το εγκαταλειμμένο;»

«Στον Αριθμό 16».

«Αυτό ακριβώς. Έβγαζαν τα τζάκια και να σου πίσω από ένα απ' αυτά βρήκαν μια βαλίτσα».

Ακολούθησε μια θεατρική παύση. Ναρκωτικά; Όπλα; Λεφτά; Ο Τζίμι Χόφα; «Που να πάρει ο διάολος, Τζάκι. Τι;»

«Είναι της Ρόζι Ντέιλι, Φράνσις. Είναι η βαλίτσα της».

[Ένα από τα καλύτερα θρίλερ των τελευταίων χρόνων.] OBSERVER

ΤΟ 1985 Ο ΔΕΚΑΕΝΝΙΑΧΡΟΝΟΣ ΦΡΑΝΚ ΜΑΚΕΪ και το κορίτσι του, Ρόζι Ντέιλι, καταστρώνουν ένα μυστικό σχέδιο να κλεφτούν και να πάνε στην Αγγλία για να ξεκινήσουν εκεί τη ζωή τους μακριά από τις προβληματικές οικογένειές τους. Η Ρόζι όμως δεν θα πάει στο ραντεβού τους και ο Φρανκ θα υποθέσει πως απλώς αποφάσισε να την κοπανήσει μόνη της. Επί είκοσι δύο χρόνια ο Φρανκ, ο οποίος γίνεται μυστικός αστυνομικός, θα αποφύγει να επιστρέψει στην παλιά τους γειτονιά στο Δουβλίνο, στον Τόπο των Πιστών. Όσπου μια μέρα η μικρότερη αδερφή του, η Τζάκι, του ανακοινώνει πως βρέθηκε η βαλίτσα της Ρόζι σ' ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι. Ο Φρανκ απρόθυμα επισκέπτεται το μέρος και τότε όλα ανατρέπονται: Μήπως η Ρόζι δεν έφυγε μόνη της, χωρίς αυτόν, αλλά κάποιος την εμπόδισε να πάει στη συνάντησή τους;

[Μία από τις πλέον ταλαντούχες σύγχρονες συγγραφείς αστυνομικής λογοτεχνίας.] WASHINGTON POST

[Εκτός από το χάρισμά της για καθηλωτικές περιγραφές, η French διαθέτει επίσης την ικανότητα να συνθέτει διαλόγους τόσο αυθεντικούς, που νομίζεις ότι μπορείς να ακούσεις την ανάσα των ηρώων της... Διαβάστε το αργά και απολαύστε κάθε του λεπτομέρεια. Σαν να είναι ένα ποτήρι μπίρα Γκίνες, αξίζει την αναμονή.] LOS ANGELES TIMES

**ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ EDGAR, LA TIMES, ANTHONY, MACAVITY**

ISBN 978-618-03-0168-7

9 786180 301687
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80168

APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(MONO ΓΙΑ IPAD)